

# A szentírásszínház

„Mi lenne, ha elővennénk a vasárnapi dobozt?” – kérdezte Jancsi.



Írta: **Rebekah Jakeman**

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

„Uratkozom.” Jancsi a nappali padlóján feküdt.

A húga, Julcsi, az ablakon bámult kifelé. „Nincs semmi, amit csinálhatnánk” – mondta.

Jancsi felnézett a mennyezetre. Miért érezte úgy, hogy a vasárnapok semmi vidámságot nem tartogatnak?

Aztán eszébe jutott valami. „Mi lenne, ha elővennénk a vasárnapi dobozt?” – kérdezte. A vasárnapi doboz egy különleges doboz volt, tele játékokkal, amelyekkel vasárnap játszhattak.

Julcsi arca felderült. „Jól hangzik!”

Jancsi és Julcsi Anya szobájához száguldott. Átvonszolták a hatalmas dobozt a nappaliba.

„Mit csináljunk először?” – tanakodott Jancsi. Kinyitotta a dobozt, elővett néhány képeskönyvet és egy kártyajátékot.

„Játsszunk szentírás-hősök memóriajátékot!” – vetette fel Julcsi.

A játékban Mormon könyve-beli prófétákat ábrázoló kártyák voltak. Julcsi lefordítva a padlóra helyezte őket. Felváltva húztak fel kártyákat, hogy megpróbálják megtalálni az összeillő párokat.

Jancsi két különböző kártyát vett fel, amelyek mindegyikén Moróni kapitány volt látható. „Találtam egy párt!” – kiáltotta.

„Én is!” Julcsi feltartott két kártyát, amelyeken Sária képe volt.

Jancsi és Julcsi még játszott néhány kört. Szórakoztató volt a kedvenc Mormon könyve-beli történeteikre gondolni.

Egy idő után Julcsi így szólt: „Csináljunk valami mást!”

„Rendben. Játsszunk el az egyik kedvenc szentírás-történetünket! Csináljunk egy szentírásszínházat!” Jancsi elkezdte felszedgetni a kártyákat.

„Igen!” Julcsi segített elpakolni a játékot.

Jancsi addig kotorászott a dobozban, amíg nem talált néhány jelmezt. Elővett egy bolyhos barna köntöst, és belebújt. „A lámánita Sámuel vagyok!” Felugrott egy székre, és úgy tett, mint Sámuel, amikor a városfalon állva tanított.

Julcsi kinyitotta a Mormon könyve képeskönyvet. Addig lapozott, amíg el nem ért a

lámánita Sámuelhez. Hangosan felolvasta, Jancsi pedig eljátszotta a történetet.

A gyerekek néhányszor elismélték ezt. Jancsi szívét melegség és boldogság járta át. Jó érzés volt emlékezni azokra a prófétákra, akik Jézus Krisztusról tanítottak.

Amikor úgy érezték, készen állnak, Jancsi odaszaladt Anyuhoz, Apuhoz és a kishúgukhoz, Marcsihoz. „Gyertek, és nézzétek meg az előadásunkat!”

Julcsi a szoba közepén állt, karját szélesre tárta. „Köszöntünk benneteket a szentírásszínházunkban! A mai napon bemutatjuk aaa... lámánita Sámuel történetét!”

Majd belekezdett a mesélésbe. „Réges-régen történt, hogy felbukkant egy Sámuel nevű próféta, aki tanítani akarta a nefitákat...”

Amikor Jancsi szerepe következett, felállt a szék tetejére. Hangosan beszélt: „Én Sámuel vagyok, és Mennyei Atya azt szeretné, ha jó döntéseket hoznátok. Hagyjatok fel a rossz cselekedetekkel! Mert öt év múlva Jézus Krisztus meg fog születni.”

„Isten hatalma volt Sámuellel!” – mondta Julcsi, s elmesélte a történet hátralevő részét. A végén Anya, Apa és Marcsi tapsoltak.

„Nagyszerű volt!” – lelkesedett Anya.

Jancsi és Julcsi meghajoltak. Széles mosoly ült az arcukon.

„Csináljunk még egy előadást!” – kiáltotta Jancsi.

„Nagyon szeretnénk látni még egyet!” – mondta Anya. Marcsi tapsikolt és mosolygott.

Julcsi és Jancsi visszarohtak a vasárnapi dobozhoz újabb jelmezekért.

„Annyira jó a vasárnap! Szeretek a szentírásokról tanulni” – áradzott Julcsi.

Majd hozzátette: „És Jézusról is.” Jancsi elmosolyodott, amint ráta-  
lált egy másik jelmezre. A vasárnap igazán különleges nap! ●

ILLUSZTRÁLTÁ: SHAWNNA J. C. TENNEY



A lámánita Sámuelről a Hélamán 16:1-3-ban olvashatsz.